

OPINIÓ

DE TOT PLEGAT

Joan Roma i Cunill

ALCALDE DE BORREDÀ

IRRELLEVANTS

En política poques coses hi ha més frustrants que el fet que el teu vot, la teva veu, la teva representació no serveixi per res. Passa, algunes vegades, quan un sol partit treu majoria absoluta o se n'ajunten dos o tres i formen majories molt àmplies. El que sí que és estrany és que un partit decideixi per si mateix esdevenir «irrellevant». És un fet paradoxal molt difícil d'explicar a propis i estranys.

Doncs bé, aquesta raresa s'ha produït a Catalunya, de manera semblant a com es comporten aquests mateixos partits en molts altres temes, referits a la política catalana. I no parlo d'un sol partit, sinó de tres, al mateix temps. Em refereixo a ERC, DIL/Convergència o com es vulgui dir, i la

part catalana de Podemos (En comú podem). En ple moment històric, amb uns resultats electorals complicats, sense fàcil composició d'una majoria absoluta per poder elegir president de govern i formar una majoria consistent per tirar endavant el govern de l'estat, resulta que decideixen no participar en les negociacions i possibles pactes. Decideixen esdevenir «irrellevants», passen d'intervenir i de treure'n profit per al país que diuen defensar i representar. Increïble, impensable per impossible, en altres latituds, però no aquí. Cal dir que la posició de la part catalana de Podemos està en una via diferent, si bé no prou diferenciada dels altres dos: ERC i antiga Convergència. Si ens centrem en la posició

d'ERC amb 9 diputats i l'antiga Convergència amb 8, suposa una xifra prou significant i rellevant de diputats per obtenir contrapartides importants per a Catalunya, en el marc d'una negociació amb el PSOE. Doncs, no. Aquests 17 diputats estan en altres batalles, en altres objectius, altres horitzons que saben impossibles, però s'hi mantenen, de manera que no formen part de l'àmbit parlamentari en el qual han participat i estat elegits. Aniran a Madrid a escoltar, però no a ser escoltats, perquè ells ja n'han marxat (espiritualment parlant, és clar). S'asseuran en els seus escons, i seran «invisibles» a tots els efectes. Ningú compta amb ells, tampoc ells volen exercir cap funció. Aniran a cobrar, passejar-se per l'hemicicle i esperar la impensable «descon-

nexió» de Catalunya amb Espanya, per retornar a casa. Ja està. Tan senzill com això, tan inimaginable com això. Quin contrast amb els 6 diputats del PNB. Fins i tot amb l'únic diputat de Coalició Canària o els dos d'IU que compten a l'hora de negociar i fer propostes de govern i legislatura. Concretament el PNB, sempre, ha obtingut grans avenços per al País Basc de la seva presència a Madrid, i molt especialment quan els seus vots han estat cobejats i buscats com passa ara mateix. És perfectament lícit demanar canvis, millores en les relacions entre Estat i Comunitat, a canvi d'afegir els seus vots als dels partits de govern, encara que se'n mantinguin fora. Ara, era, i és encara, un moment excepcionalment bo per a Catalunya per poder aspirar a influir de manera decisiva en la resolució

dels conflictes pendents. Tenir 17 diputats a la mà, i fins i tot 29 si hi sumem els 12 d'En Comú Podem, podria significar un autèntic pacte d'Estat per resoldre els 23 punts sobre la taula de Rajoy, o per sumar-se a la iniciativa d'una modificació constitucional en la qual Catalunya trobi el seu encaix. I tot seguit, votar-ho en referèndum. Amb molta menys força que tots ells, el PSC ha marcat pautes rellevants en la negociació entre PSOE i C's. No solament per tenir Meritxell Batet en la mesa de negociació sinó per les aportacions que s'han fet des de Catalunya, plasmades en canvis substancials, a nivell social i territorial. Hi ha qui ha estat rellevant, i ho vol continuar sent, com el PSC, i d'altres que han optat per ser «irrellevants». Ja s'ho faran, però la història els jutjarà, no en tinc cap dubte.

XUT A PALS

Adam Majó Garriga

COMISSIÓ DEL CENTRE HISTÒRIC DE MANRESA

L'ÈXIT OBLIGA

A Manresa i la seva àrea d'influència també tenim històries d'èxit col·lectiu. Projectes que van començar amb una sabata i una espadenya, i en els quals inicialment només creien els quatre que els impulsaven, que semblaven condemnats a la subsidiarietat, la feblesa i la provisionalitat, però que han acabat sent forts, referents i de llarga durada.

Projectes com AMPANS, que va començar recollint ampolles buides de xampany per finançar una vida menys complicada per a les persones intel·lectualment disca-

pacitades i les seves famílies, i que ha acabat sent una entitat potentíssima no només a nivell assistencial sinó també des d'un punt de vista econòmic i laboral. O la gent de la DO, la gent del vi, que en només dues dècades han aconseguit convertir una comarca que era sinònim de vi de taula bé de preu en un imprescindible de qualsevol carta de qualitat. O la FUB, que en lloc de conformar-se a deslocalitzar quatre classes de magisteri o infermeria perquè la gent de Manresa i comarca no haguessin de desplaçar-se a Bellaterra, va optar per construir un campus propi que atragués joves

d'arreu del país i de més enllà. O aquest mateix diari que teniu a les mans, que va començar a partir d'aportacions voluntàries en un piset a sobre el Puerto Rico i que ha acabat sent el diari més potent de tots els que s'editen en ciutats que no donen nom a cap província, i en referent indispensable (malgrat el daltabaix digital) per a qualsevol que vulgui saber què hi passa en això que en diem la Catalunya Central. Projectes, tots aquests, que no haurien estat possibles sense el grup de persones que han tingut al davant en cada moment de la seva curta o llarga història, però que tampoc

haguessin arribat on són ara sense la complicitat i la col·laboració d'una gent, la d'aquestes comarques, menys escèptica i pessimista del que ens pensem. Ara que aquests projectes ja són institucions consolidades podrien fàcilment tancar-se en la seva bombolla i limitar-se a treure diaris, a donar classes, a fer vi o a atendre els seus usuaris. Però no ho fan, perquè saben que seran entitats fortes en la mesura que l'entorn també ho sigui i que això difícilment passarà sense que ells agafin responsabilitats més enllà de la seves obligacions estrictes tot. Saben que han de fer de gema gran, que agafa de la mà el petit fins que aprèn a caminar sol, i que han d'implicar en altres pro-

jectes i iniciatives que ara són petites i fràgils, com eren ells fa 20, 30 o 50 anys, però que algun dia, amb la complicitat de tots, també esdevindran referents inqüestionats. M'estic de posar els exemples que tinc al cap perquè em sabria greu deixar-me a ningú però permeteu-me que escobri una mica cap a casa i digui que estic convençut que trobarem la manera perquè aquests quatre agents, com molts d'altres, participin activament en un dels projectes col·lectius més excitants i potents dels que tenim plantejats com a ciutat i, si m'ho permeteu, com a comarca i com a regió central: situar el Centre Històric de Manresa al mapa dels llocs on val la pena venir i quedar-s'hi.

AMOR SENSE CONDICIONS

L'EVANGELI

M. Àngels Cots

En aquell temps, els fariseus que escoltaven Jesús es consideraven un grup d'elit, més bons que els altres, que tots aquells «pecadors», i per això, per tal de mantenir-se «purs», els calia no tenir-hi tractes i allunyar-se'n.

D'aquí les crítiques que fan a Jesús, que anava amb tothom, i d'aquí també la magnífica lliçó que Jesús els dirigeix; Déu no és un jutge amb les lleis a la mà a punt de castigar o de premiar, sinó un pare que estima per sobre de tot a tots sense distinció, sense tenir en compte els mèrits o el tarannà de cadascú.

Aquest aspecte de Déu pare-que-tot-ho-perdona-i-sempré-estima, ens hauria d'omplir de felicitat. Siguem com siguem, estem segurs que sempre serem ben rebuts, mentre desitgem apropar-nos al Pare i romandre amb ell. És Déu qui ens estima perquè som tots fills seus, i no perquè d'alguna manera creguem que ho mereixem. Déu ens en guard!

Ara bé, hi ha un altre problema, i és que potser nosaltres també som com aquells fariseus que es consideraven bons? Que bé que estariem tots els bons juntets, i els «altres» ni mirar-los! Precisament això és el que els vol retreure Jesús, quan parla del fill gran de la paràbola, aquell que viu amb el pare, manté les formes, no trenca cap norma però no estima de debò. Ara ens cal fer una revisió de la nostra vida i de la nostra societat, perquè potser també som com aquell fill gran, i potser també ens mantenim en una «bondat estructural» per no dir amorfa, però no ens preocupem gaire aquells que no tenen res, ni les injustícies de les feines mal pagades, ni de

les lleis polítiques insolidàries, ni de les manifestacions racistes...

El nostre món reclama a crits un canvi. No poden mantenir-se aquestes flagrants diferències entre rics i pobres. Mentre hi hagi fam, injustícia i exclusió social, no hi podrà haver cap possibilitat de pau. Perquè la pau només neix de l'amor, de la justícia, de la inclusió de tots en un mateix projecte humà.

Tot això queda molt bé, molt general, però a nosaltres, cristians, se'ns demana quelcom concret. Quin ha de ser el nostre granet de sorra en aquest projecte d'humanitat regne de Déu?

Pensem-hi, i fugim del perill de les paraules boniques i ensucrades i decidim-nos a fer... acompanyament, temps, diners, crítiques a lleis injustes, propostes justes... cadascú ha de trobar allò que bonament pot compartir i aportar.